

LBRIS

We know
books

M.A. KUZNIAR

PĂDUREA INIMILOR

Traducere din limba engleză
ELENA MACOVICIUC

LITERA
București

Capitolul 1

Uram gustul inimilor umane.

Consistente și cărnoase, se simțea în ele toată amărăciunea anilor pe care nu îi trăiseră. Prepararea lor era o treabă sângeroasă, care-mi păta mâinile și unghiile, făcându-le să miroasă a fier și a sare.

Înima pe care o aveam în mână încă era caldă. În timp ce fredonam un vechi cântec tradițional, am tăiat-o în bucăți mici și le-am pus deoparte. Aluatul era așezat frumos într-o formă de plăcintă, restul umpluturii fiind deja pregătit: ierburi și legume, însoțite de un sos de roșii bogat, care fierbea la foc mic de dimineață, alături de o cantitate generoasă de vin roșu, care speram că avea să acopere aroma inimii. Și că avea să mă facă să uit că în urmă cu puțin timp fusese smulsă din pieptul unui bărbat.

În trecut, credeam că inima mea era adăpostul tuturor speranțelor și visurilor mele, dar apoi am aflat adevărul; era doar carne. Împingând bucățile de carne de pe tocător, le-am amestecat în plăcintă cu același cuțit pe care îl folosisem ca să fur inima. Destul de ascuțit cât să străpungă pielea ca pe unt și destul de puternic ca să despice cutia toracică. Înainte să-mi pierd curajul, am acoperit plăcinta cu un capac și am băgat-o în sobă. Abia apoi m-am rezemat de blat și am luat o gură din vinul roșu ca sângele. M-a ars până în adâncul sufletului. În scurt timp, plăcinta urma să devină aurie, iar eu aveam să fiu nevoită să o mănânc pe toată, dar până atunci puteam să mă prefac că asta nu avea să se întâmple.

Puteam pretinde că îmi creasem această viață singuratică în ultima oază de magie din Stary Bór, cea mai veche pădure din Mazrovia, pentru că mi se potrivea un trai solitar printre copacii însetați de sânge, spiritele pierdute și bufnițele care îmi urmăreau fiecare pas pe care-l făceam afară. Nu pentru că fusesem blestemată de regina Mazroviei. Propria mamă.

Șapte inimi, acesta era prețul revendicării țărâmului meu.

În sobă era plăcinta cu numărul șase.

Soarele a apus în timp ce mi-am curățat sângele de pe mâini până când apa a rămas limpede. Când locuiai așa de adânc în pădure, noaptea cădea în jur ca un giulgiu, fiind plină cu genul de creaturi care se târau sub cerul lipsit de lună. M-am uitat îngrijorată pe fereastră și m-am grăbit să aprind lumânările, până când coliba mi s-a umplut cu o lumină caldă, contrastând cu pereții de lemn aproape negri. În partea de jos a colibeii era o singură cameră încălzită de o sobă uriașă, cu mireme de cimbru și rozmarin prinse în mănunchiuri care se uscau la fereastră. Am tras și am închis obloanele unul câte unul, presărând sare și lavandă uscată din buzunarul șorțului pe pervaz și la ușă, sigilând fiecare prag cu vrăji de protecție, pentru ca nimic malefic să nu reușească să se strecoare înăuntru.

În timp ce se cocea plăcinta, am tras cele două scaune de la masă, am strâns hărțile militare și hărțile care căzuseră pe podea de pe divanul uzat și am mai pus un lemn în foc. Acesta a trosnit și a pocnit. Nu era o mișcare înțeleaptă să îți faci cunoscută prezența fragilă când te aflai așa de adânc în pădure. Aceasta era înfometată și nu eram singura care trăia acolo și se hrănea cu carne de om. Însă flăcările erau necesare pentru secretul meu, pe care îl țineam îngropat sub cenușă și jărat.

O durere subită mi-a străpuns coastele.

– Nu acum, am mormăit și mi-am înfășurat brațele în jurul meu, în speranța că avea să dispară și că fusesse doar un avertisment.

Însă nu am fost atât de norocoasă. Mi-a acaparat corpul de parcă fusesem prinsă într-o capcană de vânătoare, încetșându-mi privirea. În timp ce mă străduiam să respir în ciuda durerii copleșitoare,

am băjbâit pe scările care duceau spre dormitorul meu mic, abia ținându-mă pe picioare. Am împins ușa grea ale cărei balamale se blocuau în fiecare iarnă, m-am clătinat către pat și m-am prăbușit pe el.

Patul meu era în dreptul unei streșini foarte înclinate, unde o singură fereastră dădea spre ulmii sălbatici care mă înconjurau. Ramurile lor se odihneau pe acoperișul înclinat, zgâriindu-l cu degetele noduroase, de parcă încercau să se strecoare înăuntru. În timp ce trăgeam adânc aer în piept, m-am ghemuit ca o semilună până ce a trecut durerea.

Afară, pădurea înghețase. Era liniște. Prea liniște. Stary Bór foșnea și șuiera fără încetare, până când apărea ceva cu adevărat periculos, moment în care totul își ținea respirația ca să nu atragă atenția asupra sa. Eu eram lipsită de apărare, deoarece blestemul aruncat de mama ducea un război în corpul meu. Am scrâșnit din dinți și m-am întins ca să încui obloanele de la singura fereastră de la etaj. Nu aveam altceva de făcut decât să aștept în tăcere să treacă pericolul, să mă rog zeilor străvechi să nu aud scrijelitul ghearelor pe acoperișul casei, scârțâitul clanței, unghia care aluneca printre obloanele de lemn pentru a le deschide din exterior. Mi-am înghițit durerea arzătoare, sperând că nu atrăsese atenția demonului-pădurii, despre care se spunea că era descendentul zeului lumii subterane, însuși Welles, antic și destul de înspăimântător ca să-ți invadeze mintea cu teamă. Însă teama era un vechi aliat pentru mine. Chiar și când eram la castel dormise cu mine în același pat. Mă învățase să-mi țin cuțitele ascuțite, iar mintea și mai ascuțită. Mi-a dat forță să mă lupt cu blestemul care-mi curgea prin vene.

Durerea a dispărut la fel de repede cum a apărut. M-am ridicat în picioare și am dat laoparte perdeaua care acoperea singura oglindă pe care mi-am permis să o am în colibă. O singură privire nu avea să îmi facă rău.

Când mă blestemase mama, pentru o clipă mi se păruse că văzusem o licărire de durere în ochii ei argintii, însă privirea ei fusesse de fier, dură și poruncitoare, reflectând propria mea durere. Trădarea fusesse la fel de dureroasă precum execuția. Ruptura finală dintre

regină și singura ei moștenitoare. Mamă și fiică. Eu și singurul cămin pe care îl cunoscusem vreodată.

„Șapte inimi, acesta va fi prețul întoarcerii tale!“ șuierase mama spre mine când mă blestemase și plecase. Acestea ar fi fost ultimele cuvinte pe care mi le-ar fi spus – o despărțire dureroasă – dacă nu aș fi strigat după ea, forțând-o să se întoarcă și să o înfrunte pentru ultima oară pe fiica pe care o blestemase: „O să lupt cu asta, nu te voi lăsa să mă omori!“.

Katia, draga mea însoțitoare și cea mai apropiată prietenă, m-a ajutat să evadez din castel în timp ce blestemul curgea prin mine, exilul intrând în vigoare imediat. În timp ce mă chinuiam să respir, inima mi se strângea, ca și cum era ținută într-un pumn. Katia mi-a înfășurat cel mai mare secret într-o cârpă și l-a pus într-o traistă cu bunuri, după care m-a dus prin pasaje secrete și m-a lăsat pe drumul spre Sary Bór. Am călătorit zi și noapte din nou până când am dat de o colibă abandonată, cuibărită într-o împletitură de ulmi sălbatici, pe care am revendicat-o.

Mi-am petrecut prima iarnă tremurând în colibă, refuzând să omor pe cineva. Nu puteam suporta nici gândul că aș fi putut omorî o pasăre sau un iepure, cum aș fi putut să iau o viață umană? Însă iarna a durat mai mult decât de obicei, gerul strecurându-se în colibă, încetinindu-mi respirația și amorțindu-mi degetele. Când a venit dezghețul, mâncarea deja mi se împrăstase, până când am ajuns să îmi doresc ca o inimă să dea consistență restului de tocăniță pe care îl mai aveam. Dar m-am ținut tare, crezând că supraviețuisem celei mai grele părți a exilului meu. Până în ziua în care m-am trezit cu o durere îngrozitoare și sfredelitoare în piept. Convinsă că moartea își întindea mâna întunecată spre mine, mi-am rupt rochia în fața oglinzii. Fusesem marcată de blestem: o rădăcină îmi creștea prin piept, linia subțire a scoarței fiind vizibilă prin pielea mea lăptoasă. O senzație din ce în ce mai intensă de oroare m-a copleșit când o frunză mi-a apărut pe claviculă. Poate că soarta asta era mai îngrozitoare decât moartea. Când am încercat să rup frunza, mi-a curs sânge. Însemnele astea stranii făceau acum parte din mine.

Era ca și cum înghițisem pădurea, iar acum aceasta prindea rădăcini în mine.

Dintr-odată, a devenit clar că blestemul acesta nu era un simplu exil, nu era un plan pentru a mă ține departe de castel. Era o condamnare la moarte.

Pentru prima oară mi-a trecut prin minte gândul de a ucide, dar refuzam să sacrific nevinovați. În schimb, voiam să-mi ascut cuțitele pentru persoana care mă blestemase. Dar, chiar dacă m-aș fi putut întoarce acasă,uciderea mamei mele nu avea să oprească acest blestem. Când eram mică, citisem în jurnalele ei secrete că nu exista blestem aruncat de ea care să se desfacă dacă ea avea să moară.

Așa că am capitulat.

Am găsit cinci oameni care și-au încercat norocul în pădure în acea primă vară. Cinci inimi pe care le-am devorat. Am devenit de cinci ori o ucigașă din sânge și oase.

Când iarna a strâns din nou pădurea în pumnul său înghețat, aveam lemne pregătite, iar dulapurile erau pline cu tot ce pusese deoparte pentru cel mai greu anotimp. Însă nici un suflet nu s-a aventurat în partea mea de pădure, așa că nu a trecut mult timp și mi-a crescut a doua rădăcină, care se întindea din umărul stâng în braț.

Odată cu venirea primăverii, m-am aventurat și mai adânc în pădure, și mai departe, până am dat de un pădurar care tăia copaci. Inima lui era acum în sobă.

Mi-am desfăcut corsetul-armură pe care îl purtam tot timpul, făcut din piele neagră dură și împletită cu metal din Marea Fierului. Mi-am etalat pieptul în oglindă. Aveam trei rădăcini. Cicatrici întunecate care scârțâiau în mine, tari și dureroase. O reamintire neplăcută că timpul mi se scurgea: devenisem o ucigașă, dar mai aveam nevoie de o inimă ca să rup blestemul. Furia, remușcarea și vinovăția au înflorit când mi-am atins rădăcinile. Am tras perdeaua înapoi peste oglindă și m-am dus la parter. Pădurea începea să-și reia ritmul de viață normal. Crengile băteau în acoperiș, rafalele

de vânt suierau printre frunze și răsuna urletul tânguitor al prăzii care își întâlnea prădătorul.

Tocmai mă întorsesem în bucătărie și scosesem plăcinta din sobă când l-am auzit.

Un urlet răgușit.

Mi-am luat cuțitul încă însângerat, mi-am dat șorțul jos și am fugit la ușa din spate, deschizând vizorul ca să studiez linia întunecată a copacilor. Nimic nu foia prin frunziș, nici o pereche de ochi nu strălucea în noaptea neagră. A răsunat al doilea urlet, mai slab decât primul, plin de durere și de teamă. Poate că era cineva prins într-o capcană. Poate că era a șaptea inimă. Cea finală.

Am deschis încet ușa și am alunecat în pădure ca o umbră.

Capitolul 2

Să pășești în pădure era ca și cum ai fi intrat în bătălie.

A durat puțin ca privirea să mi se adapteze. Frunzișul era prea des și nici măcar o rază de lună nu-mi lumina calea. Ferigile încalcite și rădăcinile copacilor care se învârteau amenințau să mă împiedice. Am fost foarte atentă la mișcarea picioarelor mele, care aici era la fel de importantă ca într-o luptă cu săbiile. O bufniță și-a rotit capul ca să se uite la mine, ochii ei fiind niște felinare supranaturale care mi-au dat fiori. Era oare doar o bufniță sau altceva care privea prin ochii strălucitori? Din perioada în care trăgeam cu urechea la întâlnirile mamei cu gardienii de la castel, știam că mama nu era singura cu spioni peste tot. Bufnița putea să fie a ei. Sau poate că aparținea demonului-pădurii, care îi supraveghea pe toți cei care pășeau pe teritoriul lui. Nu știam care variantă era mai rea.

M-am îndreptat în direcția urletului, în timp ce inima îmi bătea cu putere.

„Dacă pășești în Sary Bór, fie omori, fie ești omorât“, îmi șoptise Katia în timpul când mersesem cu ea prin pasajele secrete ultima oară când o văzusem. Ochii ei căprui erau mari și plini de avertisment. Știa mai multe despre pădure decât mine datorită faptului că fusese crescută într-unul dintre satele vecine cu vechi credințe și superstiții. „Demonul-pădurii o să știe când pășești pe teritoriul său. Adăpostește-te și stai acolo! El e singurul lucru din lumea asta

de care se teme regina. Ea nu o să pășească în pădurea lui. Acolo o să fii protejată de ea.“

Nu a rostit restul avertismentului: deși era posibil să fii protejată de mama în Stary Bór, asta urma să se întâmple doar dacă aveam să supraviețuiesc în pădure.

Copacii au foșnit înfometăți când am trecut pe lângă ei, mirosind sângele uscat de pe hainele mele.

Undeva în apropiere, a trosnit o ramură. Am înghețat și am strâns cuțitul în mână, ascultând atentă. Un foșnet de frunze, o șoptă de vânt. Acolo! Respirație sacadată. Am mers pe vârfuri spre ea, sperând că nu intram într-o capcană. Nu voiam să mă întâlnesc cu demonul-pădurii în seara aceea. Întins pe o piatră acoperită de mușchi, în crăpătura în care se întâlneau doi stejari, era un bărbat inconștient, care sângera.

Arăta cu câteva solștiții mai mare decât cei 19 ani ai mei și, chiar și în întuneric, vedeam că era incredibil de chipeș. Avea maxilarul bine definit, un început de barbă și părul răvășit. Păcat că probabil murise deja. O inimă oprită nu avea să fie luată în considerare ca fiind a șaptea. Blestemul meu era prea crud pentru asta.

Când m-am aplecat peste el, în căutarea pulsului, a deschis ochii larg, speriindu-mă.

– Nu mă atinge!

M-am dat înapoi, ținând cuțitul îndreptat spre el.

– Verificam dacă mai trăiești. Ești rănit grav.

– Crede-mă, sunt foarte conștient de asta, a mormăit, apăsând pe rana dintr-o parte.

Bluza era ruptă, iar pielea de sub ea era sfâșiată de dinți sau de gheare. O pelerină neagră, de lână, i se revărsa de pe umeri, iar pantalonii negri îi erau lipiți de picioare cu ceva ce ar fi putut fi noroi sau sânge. În talie i se vedea mânerul sculptat al unui pumnal. Puteam să pun pariu pe ultima mea sticlă cu lapte de capră că semăna cu cel purtat de Dziewanna, zeița vânatului și a animalelor sălbatice, adorată de vânători. Doar proștii, vânătorii sau pădurarii își riscau viața intrând în Stary Bór. Dacă era să mă iau după umerii

lați ai acestui străin și după brațele lui puternice, era fie vânător, fie pădurar. Faptul că avea un pumnal, nu topor m-a ajutat să iau o decizie: era vânător.

– Ce te-a atacat?

M-am așezat într-o poziție defensivă, blestemându-mi propria nechibzuință pentru că ieșisem în timpul nopții. Ar fi trebuit să rămân în colibă, la căldură și lumină, ospătându-mă cu a șasea mea inimă, înainte ca blestemul să continue să-mi curgă nerăbdător prin vene. Încă eram tulburată de durerea creșterii unei rădăcini noi.

Străinul a mormăit și a încercat să se ridice, dar n-a reușit.

– Era prea întuneric ca să văd. Chiar trebuie să îți chestia aia îndreptată spre mine? Nu sunt o amenințare pentru tine.

Doar că eu încă nu hotărâsem dacă aveam să fii o amenințare pentru el. Putea fi a șaptea mea inimă. Cheia pentru a scăpa de blestem, pentru a opri durerea asta pe care o purtam cu mine în fiecare zi și pentru a fi liberă să-mi plănuiesc întoarcerea la castel. În momentul acela a avut și el revelația asta, privirea lui devenind prudentă în timp ce mă analiza, de la pantalonii de piele mulați la bluza largă pe care o purtam, sub care aveam corsetul-armură, cuțitul din mână și claiă de păr negru precum pana corbului prins în creștet cu al doilea cuțit mai mic.

M-am cutremurat sub privirea lui directă. Apoi am tresărit și mi-am dat seama că și eu mă holbam la el, moment în care am început să vorbesc repede.

– Ne pui pe amândoi în pericol, i-am spus. Copacii au simțit deja mirosul sângelui tău.

Am arătat spre cel mai apropiat stejar. Rădăcinile sale cu ghimpi se ridicaseră prin pământ în timp ce vorbeam și acum se târau lent de-a lungul mușchiului, spre el.

– Nu o să dureze mult până ce vor veni și alții. Și, crede-mă, nu vrei să-i întâlnești!

Nu știam de ce continuam să vorbesc. Ar fi trebuit să-i iau deja inima, ca să mă eliberez de pădurea asta și de căile sale întunecate. Dar nu mai revendicase niciodată o viață în felul acesta. Străinul

ăsta era rănit, neajutorat. Uciderea lui ar fi fost ceva ce ar fi făcut regina, iar revelația asta a fost de ajuns ca să-mi pun cuțitul înapoi în teacă. Am oftat și am întins mâna.

Privirea lui era în continuare fixată asupra mea.

- De ce ar trebui să am încredere în tine?

Am ridicat o sprânceană.

- Preferi o condamnare la moarte?

Prima rădăcină a ajuns la el, încercând să-i străpungă coapsa cu vârful. Bărbatul a urlat, iar eu am sărit spre el, ridicându-l și îndepărtându-l de pericol. Stejarii au șuierat, rădăcinile lor contorsionându-se furioase și crengile șuierând. În depărtare, țipătul unei bufnițe a străpuns tăcerea nopții. Vânătorul și-a încordat maxilarul în timp ce se lupta cu durerea, respirând sacadat. Chiar și aplecat într-o parte, era înalt. Abia ajungeam la clavicula lui.

- Îmi spui cum te cheamă? a șuierat.

Fruntea îi era transpirată și continua să se țină de mâna mea ca să nu se prăbușească.

- Nu aici, am șoptit, analizând întunericul. Oricine și *orice* ar putea să audă.

Era una dintre legile fundamentale ale pădurii.

- Tocmai un vânător nu știe asta?

M-a strâns de mână. Am simțit furnicături în palmă și am ezitat, uitându-mă la el. Mă evalua din nou, neîncrederea lui fiind dublată de curiozitate.

- Nu am spus că sunt vânător.

O rădăcină ascuțită mi s-a urcat pe gheată, moment în care l-am apucat de braț și l-am tras. Alt urlat a răsunat printre copaci, de data asta destul de aproape ca să îndemne câteva animale mai mici să se ascundă în desiș. Un corb a croncănit un avertisment. Am blestemat și i-am tras un braț peste umerii mei, apoi am pornit spre colibă. Mă dureau umerii de la greutatea lui, iar cea mai nouă rădăcină mi se strecura prin piele.

- Trebuie să-ți văd rănilor, am scrâșnit printre dinți.

Am încercat să ignor faptul că eram lipiți unul de altul, că asta era probabil cea mai proastă idee pe care am avut-o vreodată sau că locuința mea ascundea prea multe secrete care îmi puteau aduce sfârșitul.

- Mulțumesc, a șoptit el.

Puteam să-l omor mai târziu.

Capitolul 3

Era ceva în coliba mea.

I-am simțit mirosul în clipa în care am descuiat ușa. Amețitor și sălbatic, îmbiba coliba cu parfumul unei nedreptăți. Nu creștea cu o mamă vrăjitoare fără să recunoști aroma magiei în aer. Oricât de mult încercase să ascundă asta, am fost un copil curios, strecurându-mă prin castel cât de mult puteam fără ca ea să știe.

– Așteaptă aici!

Am trecut pe sub brațul vânătorului, proptindu-l de perete.

– Nu ar trebui să intri singură.

Privirea lui era concentrată, alertă, în ciuda pierderii de sânge suferite. „Oare și el simte mirosul?” Nu m-ar fi surprins. Mazrovia era un regat cu o moștenire magică bogată. Chiar dacă locuitorii săi se răzvrăteau acum împotriva magiei, aceasta încă era înrădăcinată în oasele lor.

– M-am confruntat cu lucruri mult mai rele decât ce e înăuntru, i-am spus în timp ce mi-a analizat chipul.

Mi-ar fi prins bine puțin ajutor, dar bărbatul era un străin rănit. O povară. Trebuia să aștepte afară.

M-am pregătit, am scos cel mai mare cuțit și am intrat singură.

Mi-a fost greu să nu alerg la vatră și să verific dacă focul încă îmi ascundea secretul. „Să nu te grăbești niciodată să ataci dacă apărarea ta nu e solidă.” Asta îmi tot spunea Pan Jedrick, maestrul meu de arme și unul dintre oamenii de la castel de care îmi era cel mai dor,

în timp ce îmi lovea ghetele cu un toiaș, căutând să-mi îndrepte postura. Mic și îndesat, chel ca muntele pe care crescuse, în cel mai vestic punct al tărâmului, accentul lui mi-a răsunat în minte: „Altfel, ultimul nostru gând va fi cel mai rău tip de regret”. Acum strângeam în mână chiar cuțitul lui. Pe mâner erau sculptați munții și luna plină din Munții Creasta Dragonului, iar lama putea să taie prin magie. În timp ce stăteam cu spatele la perete, am încercuit podeaua de la parter, în căutarea sursei de magie care-mi înțepa nările. Când m-am apropiat de foc, mi-am dat voie să mă uit. Vatra era neatinsă, moment în care am simțit o ușurare enormă.

Ceva a traversat podeaua din bucătărie.

M-am întors, încercând să văd unde era. *Ce era.*

– Unde te ascunzi?

Mi-am ridicat cuțitul și m-am apropiat.

A zburat de sub dulap și s-a ascuns sub sobă. Era o siluetă umbroasă nedefinită, cu tentacule întunecate șerpuitoare. Mi-a tremurat mâna în timp ce am înghițit cu noduri. Expunerea fricii însemna să-ți declari slăbiciunea, iar slăbiciunea era o invitație să fii mâncat. „Ucide sau vei fi ucis!”, spusese Katia. Sau, cel mai probabil, mănâncă sau vei fi mâncat!

Inima pe care o gătisem în plăcintă se afla pe sobă. Oare asta voia creatura?

– Ieși, ieși, am șoptit, întinzându-mă după al doilea cuțit din păr. Nu aveam de gând să-mi pierd a șasea inimă.

Ceva m-a prins din spate de încheietură.

M-am întors și am lovit cu primul cuțit.

Dar vânătorul s-a mișcat mai repede, prinzându-mă și de a doua încheietură.

– Dă-mi drumul! am șuierat, pregătită să-l lovesc cu genunchiul ca să cadă, dar mi-a făcut semn să mă opresc.

Avea un zâmbet pe buze.

– Nu vrei să faci asta, mi-a spus.

– Du-te în Nawia, am mormăit, încercând să mă eliberez ca să-l trimit în lumea de dincolo.

LBRIS

We know
books